

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/229/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1412214069
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Edita Szabová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1412214069.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Edity Szabovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Javorčíkovej a Mgr. Barbory Bartekovej, v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOSTĚ s.r.o., ul. Pribinova č. 25, 81109 Bratislava, IČO : 35 807 598, zastúpený : Fridrich Paľko s.r.o., ul. Grösslingova č. 4, 811 09 Bratislava 2, IČO : 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, 813 11 Bratislava, o zaplatenie náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, a o návrhu žalobkyne na prerušenie konania, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 27.11.2014, č.k. 7C/237/2012-97, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 27.11.2014, č.k. 7C/237/2012-97 v celom rozsahu p o t v r d z u j e .
Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol, v celom rozsahu zamietol aj jej žalobu, ktorou sa domáhala náhrady majetkovej škody vo výške 175,- eur a nemajetkovej ujmy v sume 1.770,74 eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava IV, ktorý ako súd miestne a vecne príslušný v exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. EX 36/2005 vo veci pohľadávky navrhovateľa voči dlžníkovi M. M., D.. XX.XX.XXXX, ktorý nesplnil záväzok vyplývajúci zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXX, nerozhodol v zákonnej lehote o návrhu navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora, pričom v danom prípade okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietrahmi tak, že o návrhu na zmenu súdneho exekútora rozhodol až po značne dlhej dobe, neexistovala.

Žalobkyňa svoju žalobu v časti, v ktorej sa domáhala zaplatenia majetkovej škody odôvodnila tým, že škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jej činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom vznikla vo výške 70,- eur na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému, vo výške 40,- eur na udržiavanie a správu informačného systému, v sume 50,- eur na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom a vo výške 15,- eur na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje, ako aj kontrolu stavu konania na exekučnom súde, čo je spolu 175,- eur.

Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1.770,74 eur, žalobkyňa nárok uplatnila za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že v zákonom čase nastane stav predpokladaný zákonom, za stratu dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci, pričom samotné konštatovanie porušenia práva na

rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom. Žalobkyňa si uplatnila ako priemernú náhradu nemajetkovej ujmy sumu 1.770,74 eur (55,32 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, pričom doba omeškania je 984 dní).

Žalovaná sa k návrhu na začatie konania vyjadrila písomným podaním zo dňa 3.9.2013 a žiadala súd, aby žalobu v celom rozsahu zamietol z dôvodu, že vo veci nie sú splnené procesné podmienky konania, v žalobe nie je uvedená spisová značka súdneho konania, chýbajú dátumy podaní na súd, ktoré majú význam pre právne posúdenie veci a dátumy, kedy sa žalobkyňa dozvedela o vzniku škody, pričom nepriložila ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu exekučného konania a celú dôkaznú povinnosť prenáša na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sama (ÚS SR sp.zn. II. ÚS 211/2012, sp.zn. IV.ÚS 366/2012, sp.zn. IV. ÚS 374/2012). Navrhla aplikáciu ust. § 43 ods. 1 O.s.p.. Uviedla, že zo žaloby nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, keďže žalobkyňa namieta "nezákonné konanie" v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora a nesprávny úradný postup v podobe prieťahov. Čo sa týka prieťahov v konaní, uviedla, že "žiadosť o informáciu o stave konania" nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k odstráneniu tvrdených prieťahov, rozhodujúce je, či žalobkyňa využila možnosť podania sťažnosti na zbytočné prieťahy v príslušných konaniach predsedovi súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti, t.j., či využila účinné právne prostriedky nápravy na urýchlenie konania (nález ÚS SR z 3.5.2011 č.k. III.ÚS 69/2011-25). Všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo ÚS SR. Dňa 23.4.2012 boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a návrh bol podaný na súd už dňa 27.9.2012, t.j. žalobkyňa ho nepodala po uplynutí 6- mesačnej lehoty, ale skôr (ust. § 15 ods. 1, § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., v znení neskorších predpisov), pričom poškodený sa práva na náhradu škodu spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti. Žalobkyňa neposkytla žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie predbežných žiadostí a tým zmarila akúkoľvek možnosť prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sama požiadala. Preto uplatnený nárok nepovažuje podľa ust. § 4 ods. 1 písm. a zák.č. 514/2003 Z.z. za predbežne prerokovaný.

Žalovaná poukázala aj na to, že podľa ust. § 44 zák.č. 233/1995 Z.z., v znení neskorších predpisov, že v niektorých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty od doručenia takéhoto návrhu, najmä ak exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť, a v takom prípade súd nemohol objektívne dodržať lehotu. Navrhovateľovi v takom prípade nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy podľa ust. § 3 ods. 7, v spojení s ust. § 62 a nasl. zák.č. 757/2004 Z.z. o súdoch. Ak navrhovateľ nevyužil tento prostriedok, zanedbal svoju všeobecnú prevenčnú povinnosť podľa ust. § 415 Občianskeho zákonníka (I.ÚS 16/02). Podľa jej názoru s poukazom na ust., § 9 ods. 2 zák.č. 514/2003 Z.z., v znení účinnom od 1.1.2013, pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, z rozhodnutia ESLP, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. V danom prípade podľa jej názoru nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR).

V súvislosti s uplatnenou majetkovou škodou žalovaná uviedla, že nie je zrejmé, čo predstavuje suma 175 eur (večné náklady, skutočnú škodu alebo ušlý zisk). K otázke nemajetkovej ujmy zdôraznila, že žalobkyňa nepreukázala vznik nemajetkovej ujmy a ani to, že by sa jej mala poskytovať náhrada v peniazoch. Vyslovila názor, že žalobkyňa nepreukázala podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Súd prejednal vec podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti účastníkov konania dňa 27.11.2014, keď neakceptoval žiadosť žalobkyne o zrušenie termínu pojednávania a jej opakovanú žiadosť o prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu SR (ďalej ÚS SR) o ústavnej sťažnosti proti porušovaniu základných práv a slobôd (k návrhu na prerušenie konania pripojil kópiu sťažnosti adresovanej ÚS SR). Súd prvého stupňa po preskúmaní dôvodov na odročenie pojednávania v zmysle ust. § 119 ods. 1 O.s.p. dospel k záveru, že takéto dôvody nie sú dané.

Vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými účastníkmi konania, hlavne žalobkyňou a zapožičaným spisom sp. zn. 37Er/1799/05. Nevykonal však dokazovanie znaleckým posudkom, posudkom, vypracovaným na požiadanie žalobkyne, pretože ho do spisu nezaložila.

Súd prvého stupňa tiež zistil, že Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením I. ÚS 391/2014-10 sťažnosti spoločnosti POHOTOVOST' s.r.o. spojil na spoločné konanie a sťažnosť odmietol pre

nedostatok právomoci ÚS SR na jej prerokovanie. S poukazom na uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na prerušenie konania, a preto návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol.

Na základe vykonaného dokazovania súd prvého stupňa zistil nasledovný skutkový stav :

Žalobkyňa vo svojej žalobe uviedla, že vec sa týka exekučného konania sp. zn. EX 36/2005, bez bližšej špecifikácie súdneho spisu Okresného súdu Bratislava IV. V návrhu okrem spisovej značky súdneho konania chýbajú dátumy podaní na súd, ktoré majú význam pre právne posúdenie veci a dátumy, kedy sa žalobkyňa dozvedela o vzniku škody, pričom nepriložila ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu exekučného konania.

Lustráciou podľa povinnej osoby zistil, že ide konanie vedené pod sp. zn. 37Er/1799/2005, v právnej veci oprávneného : POHOTOVOST' s.r.o., proti povinnému : M. M. (úmrtie osoby povinnej dňa XX.X.XXXX). Žiadosť súdneho exekútora N.. O. C. o udelenie poverenia (25EX 036/2005) bola súdu doručená dňa 27.6.2005. Poverením č. XXXX * XXXXXX zo dňa 6.7.2005 súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti 19.440,- Sk s príslušenstvom podľa ust. § 45 zák. č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov. Dňa 20.7.2009 bola doručená súdu žiadosť zo dňa 16.7.2009 o zmenu súdneho exekútora. Pokynom zo dňa 10.8.2009 súd vyzval súdneho exekútora o vyúčtovanie a exekučný spis. Dňa 19.10.2009 bolo doručené súdu vyúčtovanie trov a uznesením č.k. 37Er/1799/2005, 25EX 036/05 - 28 zo dňa 26.3.2012 súd rozhodol o žiadosti oprávneného na zmenu exekútora tak, že žiadosť oprávneného na zmenu exekútora zamietol, vyhlásil exekúciu za neprípustnú a konanie o exekúcii zastavil.

Súd svoje rozhodnutie oprel o čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, 2, 3, a 4, a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ďalej ust. § 36 ods. 2, § 39 ods. 2, § 44 ods. 2, 8 a 9 zák. č. 233/1995 Z.z., v znení neskorších predpisov (Exekučného poriadku v tom čase platnom) a ust. § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 9 ods. 1, § 15 ods. 1 a § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

Vzhľadom na povahu žalobkyňou opísaného úkonu, t.j. návrhu na zmenu súdneho exekútora, ako aj v Exekučným poriadkom stanovenú lehotu, v ktorej mal exekučný súd rozhodnúť, preukázaná nečinnosť navrhovateľa a nevyhnutnosť súdu vo veci vykonať pred ako aj súčasne s rozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora aj iné procesné úkony, súd nepovažuje nerozhodnutie o predmetnom návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote ustanovenej zákonom za zbytočné prietahy, t.j. za nesprávny úradný postup. Súd má za to, že ak by aj k prietahom v konaní došlo, nemusí sa vždy jednať o porušenie práva na primeranú dĺžku konania, ak konanie ako celok zodpovedá dobou svojho trvania času, v ktorom je možné ukončenie trvania konania spravidla očakávať (rozsudok NS ČR zo dňa 23.3.2011 sp. zn. 30Cdo/1613/2009 (C 9548)).

Zákonom č. 514/2003 Z.z., v znení neskorších predpisov, zavádza zodpovednosť za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci a súd v danom prípade skúmal, či sú splnené predpoklady zodpovednosti štátu za vznik navrhovateľom označenej majetkovej, resp. nemajetkovej škody, pretože štát zodpovedá iba za podmienok stanovených týmto zákonom. Ide o objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie) za predpokladu, že sú súčasne splnené všetky zákonné podmienky, a to existencia nezákonného rozhodnutia či nesprávneho úradného postupu, vznik škody či nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia či nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, či nemajetkovej ujmy. Verejnou mocou sa rozumie moc, ktorá rozhoduje autoritatívne o právach a povinnostiach subjektov či už priamo alebo sprostredkované.

Nakoľko žalobkyňa nepredložila listinné dôkazy, teda neuniesla dôkazné bremeno, keď nepreukázala, že by bolo v danom prípade porušené jej právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Dôkazmi nepreukázala ani vznik materiálnej škody (ust. § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.) pri každej individuálnej pohľadávke, keďže uviedla iba paušálne sumy za všeobecne uvedené činnosti. S poukazom na uvedené mal súd za to, že žalobkyňa v konaní nepreukázala vznik a ani výšku majetkovej škody. Paušálne vyčíslenie nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky, na ktoré poukazuje v návrhu na začatie konania, nie je bez ďalšieho dôkazom o vzniku a výške škody, pričom ich vynaloženie konkrétne v tomto prípade žalobkyňa nepreukázala, čím neuniesla dôkazné bremeno v konaní. Ak žalobkyňa tvrdí, že jej škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu tým, že tento v rozpore s platnou právnou úpravou zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia, súd poukazuje na to, že v tejto súvislosti by išlo o nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nie nesprávnym úradným postupom. V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukázal na konštantnú judikatúru, podľa ktorej v prípadoch, ak postup orgánu verejnej moci (vrátane súdu) smerujúci k vydaniu rozhodnutia bol nesprávny, avšak zároveň bol zavŕšený vydaním samotného rozhodnutia (v danom prípade rozhodnutia o zamietnutí poverenia), platí, že sa možno domáhať náhrady

škody len z titulu nezákonného rozhodnutia, pretože takéto nezákonné rozhodnutie v sebe subsumuje aj nesprávny úradný postup. Žalobkyni nemohol vzniknúť nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím z dôvodu, že predpokladom vzniku tohto nároku je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť príslušným orgánom (§ 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.). Uznesenie exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť o vydanie poverenia, však nebolo zrušené odvolacím súdom pre nezákonnosť. Vzhľadom na to predmetné uznesenie nemožno považovať za nezákonné rozhodnutie v zmysle § 5 a § 6 zák. č. 514/2003 Z.z..

Žalobkyňa ako osoba poškodená nepredložila ani dôkazy, ktoré by odôvodňovali priznanie jej uplatnenej nemajetkovej ujmy. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť nárokom v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z.z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe (tento záver možno vyvodiť z ust. § 17 ods. 3 písm. a/ až d/ zák. č. 514/2003 Z.z.). V prípade právnickej osoby totiž nemožno hodnotiť jej doterajší život a prostredie, v ktorom žije, resp. jej súkromný život a spoločenské uplatnenie. V tejto časti preto zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 OZ. V opísanom konaní nebolo preukázané, že by nesprávnym úradným postupom žalovanej došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti žalobkyne, a ani samotná žalobkyňa v priebehu konania netvrdila, že by v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jej dobrej povesti. Takýto zásah je už pojmovo vylúčený, keďže vyššie popísaná nečinnosť exekučného súdu predsa nemôže mať vplyv na povesť žalobkyne.

Žalobkyňa teda nespĺnila zákonom predpokladané podmienky (zák. č. 514/2003 Z.z.) pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu tak majetkovej, ako aj nemajetkovej ujmy.

Výrok o trovách konania súd prvého stupňa odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p., a keďže v konaní úspešnej žalovanej trovy konania nevznikli (žiadne si neuplatnila), náhrada trov konania jej nebola priznaná.

Proti rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Namietla, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodol vylúčený sudca, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu.

Namietla, že súd prejednal vec v jej neprítomnosti v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., a to napriek tomu, že riadne a v čas požiadala o zrušenie pojednávania a uviedla dôležité dôvody, a predložila súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Preto súd nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p.. Takýmto postupom jej odňal právo na konanie pred súdom.

Poukázala na ust. § 15 O.s.p. a uviedla, že uskutočnila podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomila súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobkyne a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia iných súdov v Slovenskej republike, ktoré v identických veciach vylúčili všetkých sudcov daného okresného súdu. Preto rozhodovanie o vylúčení sudcov Okresného súdu Bratislava IV v prejednávanej veci je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Pre rozhodnutie, či súd možno považovať za nezávislý, musia byť do úvahy inter alia vzaté spôsob ustanovenia sudcu a dĺžka jeho mandátu, existencia garancií proti nátlaku zvonku, a to, či tu je alebo nie je zdanie nezávislosti. Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu.

Za uvedených okolností (žalobkyňou bola podaná ústavná sťažnosť pre porušovanie jej práva na nestranný súd) nebolo prípustné, aby konanie pokračovala ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Konečné rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobkyne na prerušenie konania, proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobkyňa preto podala proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobkyne o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Žalobkyňa nemala možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemala ani možnosť vyjadriť k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby jej umožnil cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam. Nebola vôbec oboznámená s obsahom dôkazov a prednesov, nemala možnosť sa k týmto

dôkazom a prednesom vyjadriť, navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Súd porušil jej právo na kontradiktórny súdny proces. Namietla tiež, že ak žalovaná nereagovala na výzvu súdu, aby predložila písomné vyjadrenie k žalobe, mal súd vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. a skutkovým základom sa mal stať skutkový stav tvrdený žalobkyňou.

Súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti, ale v odôvodnení rozhodnutia sa zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky tvrdenia žalobkyne o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií; na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií; poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti považuje rozhodnutie súdu za nepresvedčivé a nepreskúmateľné. Zdôraznila, že rozhodnutie nemá náležitosti, ktoré by zodpovedali kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. V tejto súvislosti poukázala aj na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III.ÚS 36/2010. Uviedla, že z rozhodnutia vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, čo sa rovnako týka aj chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Vyslovila nesúhlas s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo v exekučnej veci k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Žalobkyňa hodlala v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečila. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobkyňu nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil jej, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mala priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Ďalej namietla, že súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobkyne na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručených čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Navrhla, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p., a po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, lebo neobstojí ani jedna odvolacia námietka navrhovateľa. Rozsudok vo veci bol verejne vyhlásený dňa 24.11.2015.

Odvolací súd v prvom rade poukazuje na to, že žalobkyňa požiadala opakovane prvostupňový súd o zrušenie termínu pojednávania, avšak svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnila zo závažných dôvodov, hoci súd prvé pojednávanie nariadené vo veci na deň 2.6.2014 odročil na neurčito za účelom zadováženia vyjadrenia žalovanej k žiadosti žalobkyne, avšak následne vo veci nariadil nové pojednávanie na deň 27.11.2014. Na základe tejto skutočnosti malo byť žalobkyni jasné, že súd neakceptoval jej žiadosť, a predmetnú vec mieni prejednať. Preto pre postup súdu podľa § 101 ods. 2 O.s.p. neexistovala žiadna zákonná prekážka a žalobkyňa sa svojou neúčast'ou na pojednávaní sama obrala o možnosť brániť svoje záujmy priamo na súde, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a prípadne aj navrhnuť vykonanie ďalších dôkazov. Súdu prvého stupňa nebránila v prejednaní veci ani tá skutočnosť, že žalobkyňa podala vo veci ústavnú sťažnosť, pretože podanie takejto sťažnosti nie je dôvodom na prerušenie konania. Okrem toho v čase prejednávania veci už mal súd k dispozícii informáciu, že Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením I. ÚS 391/2014 - 10 sťažnosti spoločnosti POHOTOVOST' s.r.o. spojil na spoločné konanie a sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ÚS SR na jej prerokovanie. Odvolacie námietky žalobkyne v tomto smere sú preto právne irelevantné. Nezodpovedá skutočnosti ani jej argumentácia, že žalovaná sa k jej návrhu na začatie konania nevyjadrila a že súd mal z toho dôvodu vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v zmysle ust. § 153b O.s.p.. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila podaním zo dňa 3.9.2013 a toto jej vyjadrenie bolo právnomu zástupcovi žalobkyni doručené dňa 29.1.2014. Spolu s predvolaním na pojednávanie bolo jej právnomu zástupcovi doručené aj poučenie o procesných právach a povinnostiach účastníkov, ktoré obsahuje aj poučenie podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Uvedené skutočnosti vyplývajú z poštových doručení na č.l. 37 a 38 spisu.

Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd správne zistil skutkový stav veci, a vyvodil z neho správny právny záver o nedôvodnosti uplatneného nároku žalobkyne, nakoľko bolo preukázané, že

zákonné podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za škodu podľa zák. č. 514/2014 Z.z. neboli splnené. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že aj keď exekučný súd nerozhodol o zmene exekútora v 30 dňovej zákonnej lehote, vzhľadom na dôvody popísané vyššie nejde o nesprávny úradný postup. Pri nesplnení tejto prvej, základnej podmienky stráca význam skúmať splnenie ďalších dvoch podmienok. Napriek tomu odvolací súd poukazuje na to, že súd prvého stupňa sa správne vysporiadal aj s ďalšími dvomi podmienkami (vznik škody a existencia príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou).

Za podstatné považuje odvolací súd zaujať ešte stanovisko k odvolacej námietke navrhovateľa, že vo veci rozhodol nezákonný sudca. Poukazuje pri tom na uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 8NcC 191/2012-14 zo dňa 22.10.2012, v ktorom nadriadený súd o námietke zaujatosti sudcov Okresného súdu Bratislava IV rozhodol tak, že vyslovil, že všetci sudcovia činní v čase rozhodovania na tomto súde, okrem M. O. G. (konal v spornej exekučnej veci), nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci. Sudkyňa M. H. F. G., ktorá vec prejednávala a rozhodla v nej, v čase podania námietky zaujatosti nebola ešte sudkyňou Okresného súdu Bratislava IV. Nadriadený súd z uvedených dôvodov nevyhovel ani návrhu žalobkyni na prikázanie veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 7C 237/2012 inému súdu. Nie je preto dôvodná námietka žalobkyne uvedená v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca.

Nakoľko súd prvého stupňa svoje rozhodnutie v rozhodujúcich otázkach správne a dostatočným spôsobom odôvodnil, odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1, v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., a ich náhradu v odvolacom konaní úspešnej žalovanej nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.